

Мр Вања Баришић Јоковић

КРАТКИ ГОВОРНИ ИЗРАЗИ УСМЕНОГ ПОРЕКЛА У СКУПШТИНСКОМ
ГОВОРУ – ЗАСТУПЉЕНОСТ, ЗНАЧЕЊЕ, ФУНКЦИЈА
ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I. ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ
<p>1. Датум и орган који је именовео комисију</p> <p>12. фебруар 2016. Наставно научно веће Филозофског факултета у Новом Саду 3. марта 2016. Сенат Универзитета у Новом Саду</p> <p>2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:</p> <p>Др Љиљана Пешикан-Љуштановић, редовна професорка, Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, изабрана 8. 7. 2010, Филозофски факултет у Новом Саду (менторка);</p> <p>Др Маринковић Душан, редовни професор, Социологија, изабран 6. 9. 2013. године, Филозофски факултет у Новом Саду (ментор);</p> <p>Др Срђан Шљукић, редовни професор, Социологија, изабран 25.6. 2015, Филозофски факултет у Новом Саду</p> <p>Др Лидија Делић, виша научна сарадница, Историја и теорија књижевности, изабрана 23. 12. 2015, Институт за књижевност и уметност, Београд</p> <p>Др Дејан Пралица, ванредни професор, Новинарство, изабран 21. 1. 2016, Филозофски факултет у Новом Саду</p>
II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ
<p>1. Име, име једног родитеља, презиме:</p> <p>Вања, Милан, Баришић Јоковић</p> <p>2. Датум рођења, општина, држава:</p> <p>19. април 1975, Врбас, Република Србија</p> <p>3. Назив факултета, назив студијског програма дипломских академских студија – мастер и стечени стручни назив –</p> <p>4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија –</p>

<p>5. Назив факултета, назив магистарске тезе, научна област и датум одбране: Филозофски факултет у Новом Саду, <i>Клетва у општини Врбас</i>, Српска књижевност / Народна 28. април 2006. La Sapienza University, Рим, Италија, Мултидисциплинарне магистарске студије, <i>Good government for the Good environment</i>, 28. фебруар 2006.</p>
<p>6. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Српска књижевност / Народна књижевност State Managment and humanitarian Affairs</p>
<p>III. НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: КРАТКИ ГОВОРНИ ИЗРАЗИ УСМЕНОГ ПОРЕКЛА У СКУПШТИНСКОМ ГОВОРУ – ЗАСТУПЉЕНОСТ, ЗНАЧЕЊЕ, ФУНКЦИЈА</p>
<p>VI. ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ: Навести кратак садржај са назнаком броја страна, поглавља, слика, шема, графикана и сл.</p>
<p>САДРЖАЈ</p> <p>1. УВОД (17)</p> <p>1.1. Предмет истраживања (17)</p> <p>1.2. Преглед досадашњих истраживања и литературе (20)</p> <p>1.3. Циљеви истраживања, фазе и методологија (21)</p> <p>2. ДЕФИНИСАЊЕ ОСНОВНИХ ПОЈМОВА (24)</p> <p>2.1. О Народној скупштини републике Србије (24)</p> <p>2.2. Политички састав Скупштинских сазива (26)</p> <p>2.3. Правно нормирање комуникације у Народној скупштини Републике Србије (30)</p> <p>2.4. Народни посланик као говорник (32)</p> <p>2.5. Утицај Народне скупштине на ширу јавност (37)</p> <p>2.6. О бази истраживања (39)</p> <p>2.7. Говорни изрази усменог порекла (42)</p> <p>3. КЛЕТВЕ, ЗАКЛЕТВЕ И БЛАГОСЛОВИ–АНАЛИЗА БАЗЕ (53)</p> <p>3.1. Индекс клетви, заклетви и благослова из базе са коментарима (53)</p> <p>3.2. О клетви у скупштинској расправи 2.септембра 2008. године. Кључни догађаји и искази (62)</p> <p>3.3. Преливање догађаја из Скупштине у масовне медије и ширу јавност (68)</p> <p>3.4. Заступљеност, значење, функција клетве, благослова и заклетве (82)</p> <p>4. ПОСЛОВИЦЕ И ИЗРЕКЕ–АНАЛИЗА БАЗЕ (92)</p> <p>4.1. Индекс пословица из базе са коментарима (92)</p> <p>4.2. Индекс изрека из базе са коментарима (129)</p> <p>5. ЗАСТУПЉЕНОСТ, ФУНКЦИЈА, ЗНАЧЕЊЕ (165)</p>

- 5.1. Заступљеност (170)
- 5.2. Функција говорних израза усменог порекла у скупштинском говору (181)
- 5.3. Однос посланика према говорним изразима усменог порекла (184)
- 5.4. Порекло (187)
- 5.5. Значење говорних израза усменог порекла у скупштинском говору (189)
- 5.6. Нацрт типологије говорних израза (191)
- 5.7. Значење одабраних примера (199)
- 6. ПОСЛОВИЦА КАО ПОЛИТИЧКИ НОВОГОВОР (200)
  - 6.1. Значајно измењени говорни изрази усменог порекла (202)
  - 6.2. Нови говорни изрази специфични за микросредину у којој настају (204)
  - 6.3. Политички слогани и пароле (206)
- 7. ЗАКЉУЧАК (211)
- 8. ЛИТЕРАТУРА (215)

Укупан обим рада износи 218 страна. Рад садржи и обавезну пратећу документацију с резимеом на српском и енглеском језику; списак скраћеница назива политичких партија; као и веома разноврстан и садржају примерен илустративни материјал: 6 дијаграма који показују структуру страначке заступљености у различитим сазивима Скупштине; 18 слика и илустрација; и 8 графикана. У целини узев илустративни материјал је добро изабран и уклопљен у текст тезе и веома функционалан.

V. ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Рад Вање Баришић Јоковић организован је у осам поглавља. У *Уводу* она јасно и прегледно излаже предмет свог истраживања, преглед досадашњих истраживања и литературе, циљеве истраживања, фазе и методологију рада.

Истраживање, заступљености, врсте и функције препознатљивог фолклорног дискурса у јавним обраћањима посланика у Народној скупштини Републике Србије засновано је на грађи, сабраној из стенограма који покривају 19 година скупштинских заседања, од 1997. до. 2015. године, док су као секундарна грађа кориштени медијски извештаји и коментари. Издвајање обимне и разноврсне грађе омогућило је њену жанровску класификацију на пословице, изреке, клетве, заклетве, благослове, те устаљене говорне изразе пренесеног и непренесеног значења, који у говорној служби имају „ширу или сталну употребу“ и представљају прелаз од свакодневне комуникације у поетску експресивност. Ова класификација послужила је као основ за утврђивање фреквенције појединих жанрова; истраживање настанка и значења нових форми урбаног фолклора и њиховог односа према традиционалним усменокњижевним облицима.

Кандидаткиња у *Уводу* истиче и то да су у српском парламенту значајна политичка и историјска дешавања упечатљиво „обележена управо фолкорним дискурсом“ – проклињањем политичких опонената и да је ово вишеструко провокативан феномен: са становишта усмене књижевности и фолклора, али и социјално, с обзиром на могући утицај на бирачко тело, као огледало вредносног система заједнице и њеног односа према властитој културној традицији, и као могући предмет дубље анализе која би испитивала је ли реч о спонтаном преузимању традиционалног вредносног система или о свесној манипулацији њиме, заснованој на „суспендовању коректне комуникације и увођењу говора мржње у правом смислу те речи“.

Преглед досадашњих истраживања и литературе, дат у Уводу, посебно истиче

иновативни приступ америчког социолога и фолклористе Герија Алана Фајна, недовољно познатог у српској науци. Са становишта теме и предмета истраживања и, нарочито с обзиром на интердисциплинарну природу рада, ово се показало у сваком погледу оправданим, пошто је управо Фајн, својим научним деловањем на границама неколико научних дисциплина: социјалне психологије, социологије, психологије и фолклористике – истраживању фолклора понудио социолошке и социо-психолошке методе, који фолклорне наративе тумаче као делове социјалног система, а социологији етнографију малих група и проучавање микроструктура и минијатурних друштвених феномена, који могу помоћи да се пронађу одговори у макросоциологији.

У другом поглављу (*Дефинисање основних појмова*) Вања Баришић Јоковић сажето и прецизно дефинише основне појмове на којима почива њено истраживање. Притом, она полази од Народне скупштине, као највишег представничког тела и носиоца уставотворне и законодавне власти у Републици Србији, чије су функционисање и друштвена улога нормирани *Уставом*. Потом (текстуално и графички) представља поједине политичке саставе сазива обухваћених истраживањем и, разматрајући *Пословник Народне скупштине*, захвата оне елементе правног нормирања комуникације у Скупштини, који су релевантни са становишта њеног истраживања. То посебно важи за оне чланове којима је „регулисано је увредљиво изражавање“, без ближег одређења шта се (мимо псовки и директних увреда) под тиме подразумева, па је у разматраној скупштинској пракси долазило до више случајева да се управо употреба пословица или изрека пријављује као кршење *Пословника*.

Сегмент овог поглавља насловљен *Народни посланик као говорник* излаже историјски преглед реторских вештина које би народни посланик морао поседовати да би успешно остваривао своју функцију, и тако оправдао онај ауторитет који му је дат тиме што је изабран и показао поштовање према ауторитету Скупштине. Позивајући се на озбиљну социолошку литературу, Вања Баришић Јоковић истиче да су реторичке способности један од битних квалитета на којима почива и унутарпартијски избор кандидата за посланике и да „харизматски тип легитимне власти почива, између осталог, и на беседничкој моћи“, пошто је језик политике тесно повезан с манипулацијом, идеологијом и пропагандом, које нису оствариве ако посланик није у стању да својим говором *убеди*. Међутим, она наглађшава и то да, упркос чињеници да се њихов допринос често вреднује бројем јављања и дужином излагања – „српски народни посланици (бар када је о истраживаној бази реч) значајно одуступају од основних начела реторике“. *Утицај Народне скупштине на ширу јавност* разматран је у наредном потпоглављу и ефектно илустрован различитим примерима из медија.

Следећа два потпоглавља (*О бази истраживања* и *Говорни изрази усменог порекла*) ефектно обједињавају социолошку и књижевну / фолклористичку димензију рада, успешно демонстрирајући предности оваквог интердисциплинарног приступа. Тако се, у детаљно изложеној конструкцији базе истраживања, с једне стране рефлектују методи научног социолошког истраживања, а с друге, веома добро познавање глобално утицајних схватања и тумачења фолклора, попут оног које је заступао знменити амерички антрополог и фолклориста Алан Дандес, у коме се инсистира да се тежиште с аспекта *lore* (знање), на коме инсистира традиционална фолклористика, помери на *folk* (народ). Издвајање базе (па и целина истраживања Вање Баришић Јоковић) у потпуности се подудара с Дандесовим и Арениним захтевом по коме је за комплексно и обухватно истраживање потребан „текст у контексту и осим података о пословицама и издвајању текстова који јесу пословице неопходне су информације о другим параметрима ситуације у којој је пословица употребљена“.

Обухватан историјски преглед бележења и жанровског дефинисања кратких говорних

облика на јужнословенском простору, ауторка даје концентришући се прво на рад најрелевантнијих савремених истраживача код нас (Кнежевић, Кашић, Шаулић, Милошевић-Ђорђевић, Клеут), издавајући оне приступе и она мишљења који су са становишта њене грађе и њене теме најрелевантнији. Следи предмет стране паремиолошке литературе, у коме доминантно место заузима рад светски познатог паремиолога Волфганга Мејдера, посебно важан са становишта овог рада због чињенице да се посебно бави паремиолошким дискурсом у политичком говору. Кандидаткиња даје врло информативан у сваком погледу узоран преглед његових ставова.

Наредна три поглавља (*Клетве, заклетве и благослови – анализа базе, Пословице и изреке – анализа базе и Заступљеност, функција, значење*) представљају централни део рада Вање Баришић Јоковић. Управо овде у пуној мери се предочава сложеност и комплексност њеног истраживања и његове мултидисциплинарне карактеристике. Први корак за сваки разматрани жанр представља издвајање израза, увек дато у ширем контексту, с иницијалима говорника и скраћеницом његове политичке партије и са сажетим али јасним указивањем на оквире и природу расправе у којој је говорни израз употребљен. Такође, указује се на евентуална понављања (у целини или у фрагментима) и на полемичке одзиве, ако их има. Овде се показала пуна оправданост ауторкине одлуке да своје трагање за говорним иразима базира и на препознатљивости облика и на тврдњи говорника да је реч о пословици, народној мудрости, старој изреци... Захваљујући томе што није издвојила само ону грађу која је засведочена у референтним збиркама, или представља препознатљиво варирање већ забележених облика, она је успела да отвори јасан увид не само у оно што јесте народна мудрост у Народној скупштини, већ и у оно што народни посланици сматрају властитом (или туђом) паремиолошком баштином. Захваљујући таквом поступку показало се, рецимо, да један број народних посланика у ту категорију убраја и властита гномска уопштавања или, рецимо, то да значајан број говорника користи (мање или више преобликоване) изреке најпознатијих националних писаца (пре свега Његоша и Андрића) или стихове народне песме без свести одакле потичу.

Детаљна контекстуализација употребљених облика, трагање за истим или варијантним исказима у референтним збиркама (од оне Вука Стефановића Караџића до значајне антологије клетви коју је сабрала сама ауторка), али и у писаним изворима, отворила је могућност да се у потпуности остваре предвиђени циљеви рада: да на основу широко захваћене дијахроне грађе утврди заступљеност фолклорних форми у исказима народних посланика Скупштине Србије; да се утврди њихово значење и функција, да се издвојени говорни изрази жанровски класификују, да им се (колико је то могуће) утврди извор, да се испита постоје ли међу њима неки облици савременог, урбаног фолклора и да се покаже његов однос према традиционалним паремиолошким формама, да се, компаративним методом, на одабраном узорку укаже на универзална антрополошка значења пословица, изрека, клетви, заклетви, благослова, те устаљених говорних израза пренесеног и непренесеног значења и да се документовано презентује њихова зависност од друштвено-историјског и културног контекста у којима се овај тип фразеологизма појављује, а тиме и да се испитају главни социолошки аспекти и опште последице оваквог политичког дискурса.

То се посебно види у начину на који је разматран потенцијално најосетљивији део рада – *О клетви у скупштинској расправи 2. септембра 2008. године. Кључни догађаји и искази*. Иако се овде користе пуна имена посланица и посланика који су изговарали клетве, приступ је довољно дистанциран, усмерен на објективно разматрање како употребљених клетви тако и њиховог контекста оног

историјског, везаног за друштвено-политичке околности и, што је посебно интересантно, оног који успостављају саме клетвенице и клетвеници, који има за циљ да емотивни пароксизам и упечатљивост употребљених клетви додатно нагласи и утемељи у народној традицији (а истовремено, мимо њихове интенције, открива да није реч о спонтаном изливу гнева већ о смишљеном, рационално мотивисаном политичком перформансу). Ово је прво целовито, научно постављено истраживање овог феномена, али, верујемо, и потенцијални повод за нека нова научна испитивања у домену социологије, медијских наука, психологије, родних студија. Рецимо, ауторка показује како се одијум који је ово скупштинско заседање побудило у широј јавности пре свега усмерио на посланице, а углавном заобишао њихове мушке колеге који су такође клели. Овде се отвара и особено питање о ресемантизацији традиционалних фолклорних облика у новим социјалним и историјским околностима, те могућности да се они преточе у говор мржње и постану маска политичке манипулације осећањима и ставовима.

У свим овим поглављима Вања Баришић Јоковић показује истанчан аналитички и херменаутички таленат, веома добро познавање усменог и писаног књижевног контекста и културних и социјалних аспеката збивања. Иако се понекад може расправљати о разграничењима пословице и изреке која она успоставља (она су, иначе, једна од трајно нерешних фолклористичких тема) њена тумачења су духовита и луцидна и многа од њих ефектно осветљавају социјалну климу разматраног времена.

Заступљеност, функција, значење осветљени су двојачко: заступљеност је скрупозно статистички испитана, представљена графиконима и протумачена са становишта обухватне социолошке анализе, док се о функцији говори на основу литературе – домаће и стране (пре свега, Сикимић и Мејдер), и то тако што се указује на оне функције које се у истраживаном контексту остварују, али и на оне које не бивају реализоване. Као доминантне функције употребе кратких говорних израза усменог порекла у народној скупштини, ауторка истиче позивање на ауторитет и мудрост великог колектива; легитимисање властитог суда/ суда одређене политичке партије; исказивање властите супериорности; и казивање увреде, директно или еуфемистички. С овим је повезана и њена тврдња да се клетве, као и део пословица и изрека у скупштинском говору могу сврстати у говор мржње, чија је сврха да застраши и увреди. Са становишта фолклористике драгоцен је ауторкина систематизација начина на које посланици вербализују говорне изразе, као и примери скраћивања пословица и изрека, који, поред осталог, сведоче да је реч о стварном животу усмених форми, а не о њиховом књишком цитирању, пошто је и само наговештај довољан да цео колектив „учита“ цео израз и његово значење.

Рад разматра и *Однос посланика према говорним изразима усменог порекла*, са становишта њиховог жанровског класификовања, указивања на извор и, пре свега, с обзиром на често опозитно вредновање, оно по којем је реч о *народној мудрости*, која као таква не може бити доведена у сумњу, пошто представља део националног и културног идентитета и традиционалног васпитања, али и оно по којем овај дискурс указује да онај ко га користи припада нижем и

примитивнијем облику културе. Рецимо, посланица подсећа министра да би он као „народски човек“ требало да разуме изреку, што у контексту јасно имплицира да коришћење и разумевање усмених говорних облика припада ширим, нижим социјалним слојевима – такозваном пуку.

Корпус је детаљно размотрен и са становишта генезе, с обзиром на порекло употребљених говорних израза (како га говорници исказују) и са становишта *Значења говорних израза усменог порекла у скупштинском говору*, које се разматра уопштено и на неколико ефектних и добро изабраних примера. У свим сегментима анализе укрштају се скрупулозно спроведена и презентована статистичка истраживања с инвентивним и свестраним аналитичким приступом.

Шесто поглавље рада разматра пословицу „као политички новогвор“, у свим аспектима које ауторка издаваја као битне, а то су: 1. значајно измењени говорни изрази усменог порекла; 2. нови говорни изрази специфични за микросредину у којој настају; 3. политички слогани и пароле. Свака од ових група разматра се посебно, дају се илустративни и ефектни примери и показује се процес којим се традиционални говорни израз претаче у један нови дискурс: најчешће је реч о ритмизованим и римованим исказима уобличеним по узору на традиционалну пословицу, али са наглашеним иронијским или сатирично-критичким аспектом.

Завршно поглавље рада Вање Баришић Јоковић (*Закључак*) систематизује главне закључке истраживања. Она, пре свега, указује да је за деветнаест година, скоро 800 посланика употребило мање од 400 говорних израза усменог порекла и да је реч о скромном корпусу, доста измењеном у односу на примере забележене у референтним збиркама. Ово би се с фолклористичког становишта могло тумачити и као доказ да су некад забележени облици наставили да живе у усменом преношењу и да се, нужно варирају. Међутим, ауторка закључује и то да је реч о начелно лошем познавању националног књижевног канона, па потенцијално и омаловажавању онога што се убраја у корпус „руралног, „заосталог“, „незналачког“. Па и тамо где се користе „најчешће је, у разматраном корпусу, реч о некој врсти злоупотребе говорних израза“, пре свега у популистичке сврхе. Показује се, рецимо, да фреквенција употребе ових облика нараста што је тема која се разматра важнија за грађане и да је, притом, сврха да се став политичара или његове странке легитимишу својом припадношћу „народном“, а не да се искористи и освести стварно историјско, социјално и религијско искуство нагомилано у овим изразима.

Вања Баришић Јоковић (полазећи од Фајновог модела) анализира Народну скупштину као мрежу коју чине следећи елементи: *социјална структура; лични императиви; динамика перформанса; и наративни садржај* и закључује да се, на супрот традиционалној култури, у којој су говорни изрази усменог порекла усмерени ка успостављању и формулисању поретка и вредносног система, они у Скупштини не употребљавају продуктивно, већ се користе претежно у негативном смислу, пре свега за самопромоцију и омаловажавање противника. Све ово, сматра она, последица је недовољне реторичке вештине, „успостављања дистанце или чак отклоне према традиционалној култури (која је, поготову код Срба, стицајем историјских и друштвених околности трајала дуже него на Западу)“ и, пре свега, недовољног познавања „богатства и разноврсности наших

говорних израза усменог порекла“.

На крају, она, с правом, указује како је грађа коју је она успоставила и даље отворена за низ мултидисциплинарних научних истраживања.

Рад се окончава *Литературом*, која је, с обзиром на тему врло обухватна, релевантна и добро изабрана.

VI. СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у часопису са ISI листе односно са листе министарства надлежног за науку када су у питању друштвено-хуманистичке науке или радове који могу заменити овај услов до 01. јануара 2012. године. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду о томе.

Вања Баришић Јоковић, *Good Government for the Good Environment*, магистарски рад конципиран и урађен на мултидисциплинарним магистарским студијама Универзитета у Београду, Сарајеву и Риму и одбрањен 2006. године на La Sapienza University у Риму, 100 стр. M72

Вања Баришић Јоковић, *Клетва у општини Врбас*, магистарски рад, одбрањен 2006. године на Филозофском факултету у Новом Саду, 250 стр. M72

Вања Баришић Јоковић (2007). *Речи које убијају. Антологија клетви*. Нови Сад: Артпринт, 212 стр. M42

Tomin, Miroslav, Barisic-Jokovic, Vanja (2006). *Good Government for the Good Environment, Proceeding in third World Congress of Environmental and Resource Economist*, Kyoto, July 3rd–7th 2006, 39 стр. M 33

VII. ЗАКЉУЧЦИ, ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

Закључци и резултати истраживања до којих је дошла Вања Баришић Јоковић у својој докторској тези добро су утемељени и значајни у обе научне дисциплине којима ова теза припада.

Значајан резултат рада јесте и само формирање грађе засноване на стенограма који прате скупштинска заседања, од 1997. до. 2015. године и на медијским извештајима и коментарима. Поред конкретне базе, са становишта фолклористичких истраживања, али и са становишта социологије културе или социјалне психологије значајан допринос је дат самим формирањем и провером иновативног методолошког поступка којим је конкретна грађа издвојена.

Поред издвајања обимне и разноврсне грађе, важан резултат јесте и њена жанровска класификација и уклапање у књижевноисторијски, културни и социјални контекст, што је допринело значајном проширењу постојећих књижевних и фолклористичких истраживања овог феномена, али и јаснијем сагледавању његових социјалних аспеката.

Теза Вање Баришић Јоковић на добро формираној и довољно обухватној бази показује како преношење културне традиције прати линије друштвене сегментираниности унутар Народне скупштине Републике Србије. Ово истраживање, преко етнографије малих група, проучавања микроструктура и минијатурних друштвених феномена, показује како се културна традиција испољава кроз односе међу различитим групама формираним на основу припадности политичкој партији, како су фолклорни наративи условљени социјалним окружењем у коме се изводе, и како се артикулише општи вредносни систем заједнице, што јесу резултати релевантни и са становишта макросоциологије.

Релевантни су и иновативни и закључци који проистичу из овог истраживања: да је српска културна традиција недовољно присутна у дискурсу Народне скупштине, а, сем тога, да се она не употребљава продуктивно (као допринос успостављању и формулисању социјалног поретка и вредносног система), већ претежно у негативном смислу, за самопромоцију и омаловажавање противника, или као вид политичке пропаганде.

Нови су и значајни и закључци и анализе који показују како се на основу традиционалне усмене грађе обликује нови вид живог урбаног фолклора, пре свега иронијом и пародијом старијих образаца, и како се и колико тај урбани фолклор претаче у политички новогвор, који своје нове садржаје често уклапа у типичне формулативне обрасце.

Најзад, на најопштијем плану ово истраживање и рад у целини значајни су као демонстрирање једног новог приступа високоакадемизованом домену изучавања усменокњижевних феномена и као јасна демонстрација продуктивности мултидисциплинарних истраживања.

VIII. ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Комисија сматра да је докторска теза Вање Баришић Јоковић по теми, по спроведеном истраживању, по оствареном увиду у литературу – домаћу и страну, по постављеним и реализованим циљевима, по оствареним резултатима и њиховој презентацији и тумачењу – вредан и иновативан допринос науци.

IX. КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:	
Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:	
1.	Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме Дисертација је написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме.
2.	Да ли дисертација садржи све битне елементе Дисертација садржи све битне елементе.
3.	По чему је дисертација оригиналан допринос науци Дисертација Вање Баришић Јоковић представља оригиналан допринос науци по захвату у досад минимално покривено поље истраживања; по методолошком укрштању социолошких, фолклористичких, етнолошких и културолошких приступа; по јаснијем осветљавању односа урбаног фолклора и традиционалних фолклорних облика и њиховог претакања у политички новогovor; по врло успешној и иновативној примени код нас мало кориштених и слабије познатих научних метода; по компаративном истраживању говорних облика усменог порекла.
4.	Недостаци дисертације и њихов утицај на резултат истраживања Дисертација нема недостатака који би битно утицали на резултате истраживања.
X. ПРЕДЛОГ:	
На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже:	
Да се докторска дисертација Вање Баришић Јоковић <i>Кратки говорни изрази усменог порекла у скупштинском говору – заступљеност, значење, функција прихвати, а кандидаткињи одобри одбрана.</i>	

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА
КОМИСИЈЕ

Др Срђан Шљукић, редовни професор,
Филозофски факултет у Новом Саду

Др Љиљана Пешикан-Љуштановић,
редовна професорка, Филозофски
факултет у Новом Саду (менторка)

Др Лидија Делић, виша научна
сарадница, Институт за књижевност и
уметност, Београд

Др Маринковић Душан, редовни
професор, Филозофски факултет у Новом
Саду (ментор);

Др Дејан Пралица, ванредни професор,
Филозофски факултет у Новом Саду

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај.